

Jiří Růžička

Nicka králem

(scénář rozhlasové i divadelní pohádky)

Postavy:

princ Přizdislav (menší postavy, prostě oblečený)

královna Drahomíra (s korunou na hlavě)

princ Hrabomil (nazdobený)

princ Hanobil (v brnění a s mečem u pasu)

kouzelné klíště (mnohem větší než skutečné klíště)

strážný (pouze hlas)

dvouhlavý drak Miodrag (každá hlava má svůj drsný hlas)

(hudební úvod)

(slavnostní fanfáry)

strážný *(volá, aniž by byl vidět)* Slyšte! Slyšte! Na vědomost se dává, že naše královna Drahomíra vyhláší námluvy! Uchazeči o její ruku necht' se dostaví na hrad Láteřín! Účastí souhlasí se zpracováním osobních údajů. Konec hlášení.

(slavnostní fanfáry)

(Na scéně se objeví zahrada s trůnem a hodně velikou ptačí klecí s kruhovým půdorysem. Na trůnu si hoví rozmrzelá Drahomíra s královskou korunou na hlavě. V kleci neúnavně a vesele zpívá kanár.)

Drahomíra *(řídá si pro sebe)* Bože, jak já tyhle námluvy nesnáším. *(chvilku slyšíme jenom veselý zpěv kanára, Drahomíra popojde k jeho kleci)* Děkuju ti, kanáre, že se mě snažíš rozezpívat, ale mně se chce spíš brečet. Zas tu kolem mě budou rejdit úlisní nápadníci, kterým jde akorát o můj majetek. Tolikrát jsem se už spálila. Jenže já už na to vládnutí sama nestačím, nemám se o koho opřít, s kým se poradit. *(chvilku slyšíme jenom zpívat kanára, Drahomíra se na něj náhle drsně oboří)* Teď mi to došlo, kanáre! Ty mi nezpíváš! Ty se mi posmíváš! Tebe baví moje neštěstí! A já naivní ti přitom pořídila tu největší klec!

(opět chvilku slyšíme jenom kanára, jak si dál zpívá, ale už ne tak vesele)

Drahomíra *(podrážděně)* Tak víš, co? Já ti odemknu dvířka a ty si leť pryč! *(odemkne a otevře dvířka klece, až to zavrzá.)* No tak leť, ty jeden zrádnej vypelichanej ptáku! Zmiz, nebo tě nechám upéct na medu!

(Kanár letí pryč, slyšíme šustot křídel. Drahomíra se za ním dívá.)

Drahomíra *(se škodolibou radostí)* To byla rychlost. Uletěl, jako kdyby mu hořela koudel u kloaky.

strážný *(volá, aniž by byl vidět)* Vaše veličenstvo, přicházejí první nápadníci!

(Drahomíra se rychle vrací na trůn.)

Drahomíra *(usedne na trůn a zavolá na strážného)* Necht' vstoupí!

(k Drahomíře rázně kráčí Hanobil v brnění)

Hanobil *(spustí hrdě)* Vaše urozená královno Drahomíro, jsem princ Hanobil, neskutečně chrabrý rytíř z hradu Kastle, co mečem dokáže porazit i strom, a vás si chci vzít za manželku.

Drahomíra To vás sice šlechtí...

Hanobil *(přerušit Drahomíru)* Proto jsem také šlechtic.

Drahomíra Ale já opravdu nevím, proč bych si měla vzít zrovna vás.

Hanobil Hodíte se ke mně. Jste stejně krásná a vzrušující jako vítězná bitva. Nechám na vaši počest vypálit slavnostní salvu z děl.

Drahomíra A co kdybyste vypálil vy?

Hanobil Jak si přejete, vaše urozená výbušnosti. Vypálím z brokovnice.

Drahomíra Ne, Hanobile!

Hanobil Tak vypálím aspoň trávu.

Drahomíra Vypalte pryč z mé zahrady! A hned!

Hanobil *(odměřeně)* To jsou mi způsoby! Abych vám to tady nevypálil!

Drahomíra *(zařve)* Ven!

Hanobil Však už jdu.

(Hanobil odchází, našťvaně přitom dupe)

Drahomíra Další!

(Přichází Hrabomil. Ten už našlapuje tišeji.)

Hrabomil Vaše drahá vznešenosti, jsem nesmírně zámožný princ Hrabomil s hradu Cetkov a žádám vás o ruku a samozřejmě i o vše ostatní.

Drahomíra Opravdu si myslíte, že my dva se k sobě hodíme?

Hrabomil Rozhodně. Oba jsme bohatí a hezcí. Já loni vyhrál anketu Šlechtic roku a vaši krásu zase nevyváží ani deset puten zlatáků.

Drahomíra Chcete snad říct, že jsem tak těžká?

Hrabomil Ne. Tak drahá.

Drahomíra Taková drzost! Vy mě snad hodláte prodávat?

Hrabomil To samozřejmě ne. Ale vaše portréty by na dračku šly, to ano.

Drahomíra Hrabomile, vypadněte!

Hrabomil Nejvíc bychom vydělali na aktech.

Drahomíra *(zařve)* Ven!

Hrabomil *(pyšně)* Jistě. Vnucovat se nehodlám.

(Hrabomil spěchá pryč. Vchází nejistý Přizdislav)

Přizdislav *(nesměle, s trémou)* Dobrý den, vaše urozená a přirozená Drahomíro. Jsem princ Přizdislav a ucházím..., ucházím..., *(tréma mu svazuje jazyk)* ucházím...

Drahomíra Ucházíte? Vy máte větry?

(Hrabomil a Hanobil nahlédnou do zahrady a zasmějí se)

Hanobil *(šeptem)* Slyšel jsi to, Hrabomile?

Hrabomil *(šeptem)* Si piš, Hanobile.

Hanobil *(šeptem)* To je nemehlo, co? Ten Přizdislav.

Hrabomil *(šeptem)* To jo. Ještěže my dva jsme mehla.

Přizdislav *(pokračuje)* Ucházím..., ucházím se o vaši ruku, urozená královno.

Drahomíra Ale já opravdu nevím, proč bych si měla vzít zrovna vás.

Přizdislav *(nesměle)* No..., protože..., protože vás miluji. Už od té chvíle, co jsme se loni potkali na oslavě výročí dobytí božích muk.

Drahomíra My se potkali?

Přizdislav Ano. Byl jsem to já, kdo vám polil šaty červeným vínem.

Drahomíra *(namíchne se)* Ano, už si vzpomínám! Vy nicko! Jak se vůbec opovažujete mi po tom všem ještě chodit na oči?

Přizdislav Ale já to neudělal schválně. *(rozněžní se)* A vy jste byla tak roztomilá, když jste pak na mě křičela.

Drahomíra *(křičí)* Zmizte mi z očí, Přizdislave!

Přizdislav Ano, přesně takhle jste křičela.

Drahomíra Padejte pryč, nicko!

Přizdislav Jak si přejete, veličenstvo.

(Přizdislav spěchá pryč drobným, nejistým krokem)

Drahomíra *(ještě dotčeně volá za Přizdislavem)* Vedle vás jsou i Hrabomil a Hanobil vladařská esa!

(Hrabomil a Hanobil opět vykouknou z boku.)

Hrabomil *(šeptem)* Hanobile, slyšíš?

Hanobil *(šeptem)* Samozřejmě, Hrabomile!

Hrabomil *(šeptem)* Královna nás chválí. Ještě jsme ve hře.

Hanobil *(šeptem)* Přesně! Rychle za ní!

Hrabomil *(šeptem)* Musíme kout železo, dokud je žhavý.

Hanobil *(šeptem)* Třeba se ještě chytíme.

(Hanobil a Hrabomil se vracejí k princezně a dál se jí vlezle dvoří)

Hrabomil Hluboké pozdravení, vaše přešlechtěnosti.

Hanobil Už jsme tady zase.

Drahomíra *(otráveně)* Vy dva? A najednou? *(ironicky)* To mám radost.

Hrabomil Vaše předražená výsosti, to já jsem pro vás ta nejlepší partie. Jako manžel vám koupím vše, na co si vzpomenete.

Drahomíra Opravdu? Zrovna teď bych brala špunty do uší.

Hanobil Radši si vezměte mě, vaše vznešená výbušnosti! Jsem chrabrý, statečný a silný a všechno pro vás vyválčím.

Hrabomil A já vás zahrnu zlatem. Budete ho mít po krk.

Drahomíra Zatím mám po krk vás dvou.

Hanobil A já vás ochráním. Mám pro strach naděláno, totiž uděláno.

(ozve se zlověstný řev, všichni včetně Drahomíry dostanou strach)

Hanobil *(vyděšeně)* Proboha, co to bylo za skřek?

Miodrag 1 *(řve z dálky)* Už si pro tebe letím, Drahomíro!

Miodrag 2 *(řve z dálky)* Uhněte, ať mám kde přistát!

Hrabomil *(vystrašeně)* Podívejte! Letí sem drak!

Hanobil *(vystrašeně)* Dvouhlavý drak Miodrag!

Drahomíra Schovejme se za trůn!

(Ozve se silící šustění drakových křídel. Hanobil, Hrabomil a Drahomíra se schovají za trůn. Na zahradu razantně přistane drak Miodrag.)

Miodrag 2 Jsem dvouhlavý drak Miodrag! Teď mluví moje levá hlava.

Miodrag 1 A teď pravá hlava. To aby v tom bylo jasno.

(drak se podívá za trůn)

Miodrag 2 Královno Drahomíro, vylez!

Miodrag 1 No tak! Vidím tě. Jsi za trůnem.

Drahomíra *(vyleze zpoza trůnu, sotva mluví, strachy se jí chvěje hlas)* Dobrý den, pane draku. Čemu vděčím za vaši vzácnou návštěvu?

Miodrag 1 Doslechl jsem se, že hledáš ženicha.

Miodrag 2 Já se chci zase ženit, tak to můžeme dát dohromady. Vezmeš si mě?

Drahomíra *(ještě víc se poleká)* Aha. No. A musím odpovědět hned?

Miodrag 1 Samozřejmě že ne, milá Drahomíro. Já nespěchám, jsem trpělivý a pokorný drak, který respektuje názory druhých.

Miodrag 2 Měla bys ale vědět, že když mě odmítneš, tak tě sežeru.

Drahomíra *(vyhrkne v obavách)* Právě jsem se rozhodla: Vezmu si vás!

Miodrag 1 Děkuji, Drahomíro! Jsem rád, že souhlasíš, a dobrovolně.

(Miodrag 1 se zlověstně zasměje, Miodrag 2 si všimne schovaných princů)

Miodrag 2 Koukám, že za trůnem se ještě schovávají dva chody. Kdo jste, pánové?

Hrabomil *(má strach)* Já jsem princ Hrabomil.

Hanobil *(má strach)* A já princ Hanobil. Ale na nás nezáleží. My jsme tady jenom náhodou a právě odcházíme.

Hrabomil Ano. Princezna si vybrala vás, takže my jsme tu navíc.

Hanobil Ať žijí novomanželé! Sbohem!

Hrabomil Sbohem!

(princové spěchají pryč, ale drak se jim postaví do cesty)

Miodrag 1 Nikam, smrádkové! Vždyť vy jste oba k sežrání!

Hanobil Děkujeme za lichotku.

Hrabomil Kuš, Hanobile! On nám nelichotí, on nás chce sežrat.

Miodrag 2 Přesně tak. Vezmu si královnu za ženu a vy budete jako hlavní chod na svatební hostině. Udělám si vás na grilu.

Miodrag 1 *(pohlédne na velkou klec, která tu zůstala po kanárovi)* Vlezte si všichni do klece! I princezna! A rychle!

(drak otevře dveře od klece a všechny tři dovnitř nažene)

Hanobil Ale já mám na sobě rytířský brnění, který nejde sundat, protože jsem v něm ztloustnul! O mě si, draku Miodragu, vylámete zuby!

Miodrag 2 Neboj se, Hanobile. Dám si tě na gril i s brněním.

Miodrag 1 Hezky mi v něm změkneš a já si tě pak otevřu jako konzervu.

Miodrag 2 Mňam.

Hrabomil Ale co já? Já brnění nemám! Na přímém ohni se vysuším a ztvrdnu! Už tak jsem dost natvrdelej.

Hanobil A já mám žlučnickový a ledvinový kameny.

Miodrag 1 Díky za upozornění, pánové.

Miodrag 2 Dám si pozor, až budu obírat vaše kosti.

Miodrag 1 A ještě vás zamknu, abyste mi z klece neutekli.

(vrznou a cvaknou dvířka, ozve se klíč v zámku)

Drahomíra *(ustrašeně, se slzami na krajíčku)* Milý draku Miodragu, moc mě těší, že jste si vybral za manželku zrovna mě, ale já si vás nezasloužím. Jsem věčně namíchnutá a nesnášenlivá.

Miodrag 1 Ale to já taky, milá Drahomíro! Právě proto se k sobě hodíme.

Miodrag 2 Už se těším, až spolu budeme mít malá dráčátka.

(Drahomíra se rozpláče)

Miodrag 1 Ale copak? Proč pláčeš?

Drahomíra *(zalže)* Pláču štěstím.

Miodrag 2 *(přitvrdí)* To je dobře, protože jinak bych tě taky musel sežrat.

Drahomíra Myslíte, že naše dráčátka budou mít dvě hlavy jako vy, pane draku?

Miodrag 1 Samozřejmě! Víc hlav víc ví.

(Drahomíra se rozpláče ještě víc)

Miodrag 2 A teď mě omluvte, musím letět domů pro gril.

(Miodrag odlétá, zašustí mu křídla)

Miodrag 1 *(volá a mizí v dálce)* Buďte tady hodní, nebo vás sežeru zaživa!

(šustot křídel utichá)

Hrabomil *(po chvílce)* Myslíš, Hanobile, že už je dost daleko?

Hanobil Myslím. Už můžeme začít křičet.

(Hrabomil a Hanobil začnou zoufale volat, Drahomíra dál pláče)

Hrabomil Pomoc! Kde jste kdo? Zachraňte mě! Bohatě se vám odměním!

Hanobil Maminko, přijď si pro mě! Slibuju, že už nikdy nebudu zlobit!

Maminko, pomoc! Rychle!

(zašustí křídla, všichni tři se zarazí)

Hrabomil *(s úlevou)* Slyšíš, Hanobile? Tvoje maminka už jde!

Hanobil *(vyděšeně)* To není moje maminka, ale Miodrag, ty blboune! Vrací se! Asi zaslechl naše volání. Teď nás ve vzteku sežere syrový!

(Miodrag přistává v zahradě)

Miodrag 1 Co to tu bylo za křik? Řvaní o pomoc nestrpím. Ani pláč!

Miodrag 2 Musíte na mě čekat v klidu. Nechci jíst stresované maso.

Hrabomil Jak si přejete, Miodragu.

Hanobil Tvoje přání je nám rozkazem.

Miodrag 1 Však to taky rozkaz byl, vy smrádkové!

Miodrag 2 Odlétám, ale už odpoledne se vrátím s grilem a bude hostina!

(Miodrag odlétá, zašustí křídla)

Hrabomil Konečně je pryč.

Hanobil Nevím, jak ty, Hrabomile, ale já budu schválně brečet, aby si na mě ta potvora nepochutnala.

Hrabomil Já taky. Pláč je naše sabotáž.

(Hanobil a Hrabomil začnou plakat a naříkat)

Drahomíra *(s pláčem, ufňukaně)* Jistě. Já už brečím dávno.

Hrabomil *(ufňukaně)* Ale proč, Drahomíro? Sežrat chce přece jenom nás.

Drahomíra *(ufňukaně)* Ale mně si vezme! To je přece taky k pláči.

(všichni tři brečí)

(hudební předěl)

(Přizdislav se mezitím ocitl v lese, chvíli jde a nařiká)

Přizdislav Ach jo. Proč já jsem vždycky nakonec jenom pro smích? Asi proto, že jsem jenom malá, hloupá a nesmělá nicka.

(Přizdislav si sedne na pařez, vydechne a zklidní se)

Přizdislav Aspoň že tady v lese je krásně.

(k Přizdislavovi se potají přiblíží klíště a přísaje se mu k noze)

Přizdislav *(kochá se)* To ticho, jenom zpěv ptáků a ševlení listí ve větru. Tady jsou všechny moje starosti takhle malinkatý.

(Přizdislav si všimne klíštěte a poleká se)

Přizdislav Klíště! Já mám na noze klíště, a pije mi krev! Musím ho rychle vytočit a zamáčknot, aby nemohlo škodit dál.

klíště Né! Né! Prosím, ušetři mě! Nechtělo jsem ti ublížit!

Přizdislav Nelži, klíště! Vždyť ses do mě chladnokrevně zakouslo!

klíště Mělo jsem obrovskou žízeň. Hlady jsem nevidělo. Smiluj se!

Přizdislav *(zamyslí se)* Tak dobře. Pustím tě na svobodu. Ale musíš mi slíbit, že příště už budeš sát jenom šťávu z ovoce nebo zeleniny.

klíště To jde? Něco takového jsem ještě nikdy nezkusilo.

Přizdislav Nebudeš litovat. Pochutnáš si a ještě něco uděláš pro svoje zdraví.

klíště Dobře, princi Přizdislave. Už žádné sání krve. Slibuji.

Přizdislav Věřím ti, klíště. Jsi volné.

(klíště se pustí Přizdislava, ale zůstane u něj)

Přizdislav *(zarazí se)* Moment! Jak to, že znáš moje jméno?

klíště Jsem kouzelné klíště.

Přizdislav *(žasne)* Kouzelné klíště?

- klíště   Ano, teď už to můžu prozradit. Sání krve jsem jenom předstíralo, abych prověřilo tvůj charakter.
- Přizdislav   (*stále nemůže uvěřit*) Můj charakter?
- klíště   Ano. Obstal jsi, a tak ti můžu splnit jedno přání.
- Přizdislav   (*stále nevěří*) Přání? Děláš si legraci?
- klíště   Ne! A přestaň se už tak hloupě ptát a řekni, co by sis přál.
- Přizdislav   (*ještě je trochu v šoku*) Já? Opravdu já?
- klíště   Ano! Ty! A už opravdu žádné otázky!
- Přizdislav   Dobře, dobře. Tak já bych si přál..., (*zamyslí se*) přál bych si, abych se hned ze všeho nerozklepal strachy, abych si nenechal všechno líbit, abych si dokázal poradit...
- klíště   (*skočí mu do řeči*) Stop! To je hned několik přání najednou!
- Přizdislav   Tak já to řeknu stručně a jasně: Nechci, aby o mně královna Drahomíra říkala, že jsem nicka.
- klíště   Královna Drahomíra? Ta bezcitná panovnice s nosem nahoru? Proč ti záleží zrovna na ní? Vždyť ta je nabroušená úplně na všechny.
- Přizdislav   Nediv se, klíště. Poznamenala ji tragická smrt obou rodičů. Na všechno zůstala úplně sama a zahořkla.
- klíště   (*zamyslí se a zvažní*) Vlastně máš pravdu, málem bych na tu tragédii zapomnělo. Rodiče se jí utopili v kádi, když spolu při koupeli soutěžili, kdo vydrží déle pod vodou. Drahomíře tenkrát nebylo ani patnáct. To člověka poznamená.
- Přizdislav   Sama se musela ujmout vládnutí, aby ji o vše nepřipravili chamtiví příbuzní. To ji zatvrdilo. Ale já věřím, že i tak má srdce na pravém místě, totiž na levém. Drahomíru miluji a chci si ji vzít za ženu.
- klíště   V tom případě je mi tvé přání rozkazem. Zakousnu se do tebe a vstříknu ti do těla magické tonikum, které se o vše postará.
- (*klíště se přiblíží k Přizdislavovi, ale ten ucukne*)
- Přizdislav   Zadrž! Nepřenášíš náhodou boreliózu nebo encefalitidu?

klíště   Neboj. Mám osvědčení o bezinfekčnosti a vyčištěná kusadla.

Přizdislav   Dobře, klíště, věřím ti. Zakousni se do mě!

(klíště kousne Přizdislava)

klíště   A je to!

Přizdislav   Ani to nebolelo.

klíště   Teď se vrať na hrad Láteřín a ukaž Drahomíře, že nejsi žádná malá, hloupá a nesmělá nicka.

Přizdislav   Provedu, milé klíště! A děkuji. Sbohem.

(Přizdislav se kvapem vrací směrem, ze kterého přišel)

klíště   *(volá za ním)* Hodně štěstí a pevné nervy! Budeš je potřebovat.

(hudební předěl)

(Drahomíra, Hrabomil a Hanobil stále trčí ve velké kleci u trůnu a pláčou)

Drahomíra   Ach, bože, co s námi jenom bude?

Hrabomil   Tys toho draka neposlouchala?

Hanobil   Řekl to jasně: Nás sežere a tebe si vezme za manželku.

Drahomíra   Poslouchala. Ale pořád věřím, že se něco stane a my budeme volní.

(najednou pyšně) A jak to, že mi najednou oba tykáte? Copak neznáte protokol?

Hrabomil   Seš normální? My máme smrt na jazyku a ty řešíš protokol?

Hanobil   Drak ti přece taky tyká.

Drahomíra   *(zklidní se)* Promiňte, hoši. To je síla zvyku. Budeme si tykat.

Hanobil   *(zamyslí se)* Vždycky jsem si myslel, že zemřu v boji a ne na rožni.

Drahomíra   Tak proč tedy nebojuješ?

Hanobil   Protože se mi nechce zemřít ani v boji.

(přichází Přizdislav a obrací se na všechny tři v kleci)

Přizdislav   *(sebejistě)* Zdravím vás, urození! Vidím, že námluvy jsou v plném proudu. Ale ještě jsem tu já, Přizdislav, nový a silnější.

Hrabomil   Sklapni a radši nás odtud dostaň! Drak Miodrag nás tady zamkl.

- Hanobil   Za chvíli přiletí a ugriluje si nás!
- Drahomíra   A mě si chce vzít za ženu!
- Přizdislav   To já taky. A draka se nebojím!
- Hanobil   Nech si ty svý silácký řeči, Přizdislave! Až ho uvidíš, stejně si stříkneš do trenek. Ale to už bude pozdě.
- Hrabomil   Sežere nás všechny!
- Přizdislav   Klídek! Ještě jsem tu já. Něco vymyslím. (*zamyslí se*)
- Hanobil   Hlavně dělej!
- Přizdislav   Už to mám! zničím zámek u dveří klece. Drak se k vám nedostane a vy zůstanete uvnitř v bezpečí.
- Drahomíra   (*náhle obdivně*) Přizdislave, tobě to ale pálí!
- Přizdislav   Víím o tom. A zachráním vás. Hanobile, půjč mi meč!
(*Hanobil podá Přizdislavovi meč, ten několika údery zdemoluje zámek*)
- Přizdislav   A je to. Do tohoto zámku už nikdo klíč nezastrčí.
(*z dále zašustí křídla*)
- Hrabomil   Bacha, Přizdislave! Drak Miodrag se vrací!
- Přizdislav   Schovám se za trůn.
(*Miodrag přistává u klece s grilem v pařátech*)
- Miodrag 1   To jsem rád, milé jednohubky, že jste tu na mě počkali.
- Miodrag 2   Gril už mám, teď je na čase vyhrábnout vás z klece.
(*Miodrag se pokusí odemknout dveře od klece, ale bez úspěchu, rachotí klíč*)
- Miodrag 1   Ale co to je? Klec se nedá odemknout!
- Miodrag 2   Jsem v háji.
(*drak nejprve začne naříkat, záhy se ale hrůzostrašně rozchechtá*)
- Miodrag 2   Dělán si legraci!
- Miodrag 1   Tahle klec je přece bez dna! Stačí ji akorát nadzvednout! Takhle.
(*Miodrag zvedne klec a odhodí ji. Drahomíru, Hrabomila a Hanobila najednou už nic nechrání. Bezmocně zůstávají na místě a klepou se strachy.*)
- Miodrag 1   A už vás mám!

Miodrag 2 Svatba a hostina mužou začít!

Hrabomil *(běduje)* Prej že nás zachrání! Hloupej Přizdislav.

Miodrag 1 Kdo?

Hanobil Nicka Přizdislav, pane draku! Schoval se tamhle za trůn. Snězte nejdřív jeho. Je mladší a čerstvější, rychleji vám na ohni změkne.

(zpoza trůnu vyskočí Přizdislav s mečem namířeným na Miodraga)

Přizdislav Ano, jsem princ Přizdislav! Ale mě jen tak nedostaneš, Miodragu! Mám meč a nebojím se ho použít! Nechci se jenom bránit, budu i útočit!

Miodrag 2 *(zasměje se)* Když myslíš?

(drak se postaví před Přizdislava a meč mu snadno vyrazí z ruky, zazvoní kov)

Miodrag 1 A máš po meči, nicko!

Přizdislav Ale po meči stejně nevymřu! Když si budu věřit, dokážu věci. Říkalo to kouzelné klíště.

(obě dračí hlavy se zlověstně zasmějí)

Miodrag 2 Kouzelné klíště? Už dlouho jsem se tak nezasmál!

Přizdislav Tak si to užij, Miodragu, protože ses smál naposled.

(Miodrag a Přizdislav stojí proti sobě. Vypadá to na nerovný boj.)

Miodrag 1 To těžko, Přizdislave! Tvůj osud je zpečetěn.

Miodrag 2 Nezapomeň, že já mám dvě hlavy. Pokud mi náhodou jednu uřízneš, i když teď už nemáš čím, tak mi zbyde ještě jedna.

Přizdislav Hmm, zajímavá myšlenka. A kterou hlavu jsi ochoten postrádat jako první?

(Draka otázka zaskočí. Dál už jeho hlavy nemluví jednotně, oponují si.)

(S přibývajícím časem se začnou ošklivě hádat.)

Miodrag 1 Tu levou, protože já, pravá hlava, jsem chytřejší.

Miodrag 2 *(chvíli nechápavě zírá na pravou hlavu)* Cože? Děláš si legraci?

Miodrag 1 *(k levé hlavě)* Co se divíš? Většinu nápadů mám já, pravá hlava. Ty jenom přicmrndáváš.

Miodrag 2 Jenže ty tvoje nápady, milá pravá hlavo, stojí za starou bačkoru. Ještěže já, levá hlava, vždycky včas zasáhnu.

Miodrag 1 Protože seš přízemní suchar, co neumí snít.

Miodrag 2 Spíš realista a praktik! Vždyť beze mě bys ani neměla co jíst!

Miodrag 1 Aha! A kdo umí rozkousat ty nejtvrďší porce? A kdo má nejlepší čich?

Miodrag 2 Dobře, dobře, uznávám, líp koušeš a čicháš. Máš i lepší zrak a sluch. Taky není divu, když se šetříš a všechno necháváš na mně.

Miodrag 1 Co si to dovoluješ, ty dutá levá hlavo? Abys věděla, tak ty máš místo mozku květákovéj mozeček!

Miodrag 2 Ani nechtěj vědět, co tam máš ty! Pěkně to páchne.

Přizdislav Nechci ti do toho mluvit, draku Miodragu, ale neměl bys se rozhodnout, která tvoje hlava je hlavní a která rezervní? Abys předešel sporům.

Miodrag 1 Já jsem hlavní hlava!

Miodrag 2 Ale prdlajs! To já rozhoduju a ty se vežeš!

Miodrag 1 Rozhoduješ leda o tom, kdy se podrbu! Zbytek je na mně!

Miodrag 2 Seš nejen hlava hloupá, ale i prolhaná!

Miodrag 1 To ty se svým IQ houpacího koně nemůžeš posoudit.

Miodrag 2 A seš taky hlava sprostá a hnusná!

Miodrag 1 A ty vypatlaná, hloupá a šeredná!

Miodrag 2 A ty vygumovaná, dutá a odporná!

Miodrag 1 Fuj! Tady máš!

(obě hlavy se prudce srazí, ozve se dutá rána)

Miodrag 1 Jauvajs!

Miodrag 2 Au!

(Drak se svalí na zem. Přizdislav na něj zírá. Hanobil, Hrabomil a Drahomíra k němu záhy popojdou. Všichni hledí na bezvládného draka.)

Přizdislav A je to. Hlavy se srazily. Vypadá to na otřes mozků.

Hrabomil A my máme pokoj.

Hanobil Třeba je už Miodrag po smrti.

Přizdislav Spíš jenom v bezvědomí.

Drahomíra Teď už je to jen na tobě, Hanobile. Přizdislave, podej mu meč, ať může Miodragovi useknout obě hlavy, když je tak velký bojovník.

(Přizdislav předá meč Hanobilovi, ale ten se rozklepe strachy)

Hanobil Já? Proč já?

Drahomíra Vždyť jsi říkal, že mečem dokážeš porazit i strom.

Hanobil Ale já musím domů! Čekají na mě s večeří!

Hrabomil *(taky je vystrašený)* Na mě vlastně taky! Sbohem!

(oba princové utečou)

Drahomíra Zbabělci! *(k Přizdislavovi)* Zato ty, Příd'ó, ty jsi skutečný hrdina!

Přizdislav Děkuju ti, princezno Drahomíro, ale musím přiznat, že to není mou zásluhou. Pomohlo mi kouzelné klíště. Vstříklo do mě magické tonikum, které mi dodalo odvahu a důvtip.

(na scéně se trikem objevuje kouzelné klíště)

klíště Slyším dobře, princi Přizdislave? Mluvíš o mně?

Přizdislav Kouzelné klíště! Kde ses tu vzalo?

klíště To neřeš, princi! Jsem přece kouzelné, zjevuji se podle potřeby.

Přizdislav Aha. A děkuju. To tvoje magické tonikum mi opravdu pomohlo.

klíště Nikoliv, Přizdislave! Žádné magické tonikum neexistuje.

Přizdislav *(žasne)* Ne? A co jsi tedy do mě vstříklo?

klíště Nic. Ani jsem se do tebe nezakouslo. Jen jsem v tobě fintou probudilo chlapa.

Přizdislav Fintou?

klíště Ano. Myslel sis, že tě jistí moje magické tonikum, a tak se přestal zbytečně bát. O všechno ses postaral sám a bez kouzel.

Přizdislav Ale mě stejně muselo něco jistit. Jinak bych zase selhal.

klíště Jistila tě tvoje víra v sebe sama. Je silnější než kdejaké kouzlo.
A teď už mě, prosím, všichni omluvte, rozkvetly hluchavky, jdu
nasávat nektar z jejich květů.

(Klíště kouzlem zmizí. Drahomíra popojde k Přizdislavovi.)

Drahomíra Já to tušila, Příďo! Tebe chci za manžela! Vezmeš si mě?

Přizdislav *(zarazí se)* To myslíš vážně?

(Drak se pohne, odkašle si a pomalu zvedne hlavy. Drahomíra a Přizdislav si ho všimnou. Drak je zmatený, obě jeho hlavy se rozhlížejí.)

Drahomíra Proboha, drak Miodrag! Úplně jsme na něj zapomněli!

Miodrag 1 *(pravá hlava je náhle milá a laskavá)* Promiňte, dobří lidé, byli byste od té dobroty a prozradili mi, kdo jsem? Nějak se mi z pravé hlavy všechno vykouřilo.

Miodrag 2 *(také levá hlava je milá a laskavá)* Také já, levá hlava, vím úplný kulový. Vybavuji si akorát prudký náraz a zatmění. Předem děkuji za pomoc a laskavost.

Přizdislav *(šeptá k Drahomíře)* Myslím, že drakovi po té ráně přeskočilo a všechno zapomněl. Pokusím se ho přechytračit.

Drahomíra *(šeptá k Přizdislavovi)* Zkus to, Příďo.

Přizdislav *(k drakovi)* Já ti tedy řeknu, milý draku, kdo jsi. Jsi mírumilovný drak Bohumil, vegetarián a dobroděj, a chystáš se jít do světa a pomáhat lidem.

Miodrag 1 Děkuji ti, statný jinochu! To jsem potřeboval vědět.

Miodrag 2 A nebudu ztrácet čas a hned vyrazím. Mějte se tu hezky, kamarádi!

Miodrag 1 Na shledanou!

Přizdislav Šťastnou cestu!

Drahomíra Sbohem!

(Miodrag odlétá, šustí křídly)

Přizdislav *(s úlevou)* A je pryč.

Drahomíra Skvělá práce, Příd'ó! Jsi nejen statečný, ale i chytrý, moudrý a spravedlivý. Budeš dobrým králem i skvělým manželem.

Přizdislav Moment. Ty si mě chceš opravdu vzít? Takovou nicku?

Drahomíra Promiň, že jsem tě tak nazvala. Nechovala jsem se zrovna nejlíp. K tobě, k ostatním, i ke svému věrnému kanárovi.

Přizdislav *(pohlédne na klec)* To je jeho klec?

Drahomíra Ano. Vyhnala jsem ho, aby se mi nemohl posmívat. Přitom on jenom zpíval. *(zamyslí se a zesmutní)* Příd'ó, já si tě nezasloužím.

(ozve se veselý zpěv kanára a kanár přiletí na scénu)

Drahomíra Kanárku můj! Tys neodletěl? Omlouvám se, že jsem tě chtěla upéct na medu. Byla jsme zlá a hladová. Moc mě to mrzí.

(Přizdislav srovná klec, zpívající kanár do ní vletí a Drahomíra mu nasype zob)

Drahomíra *(ke kanárovi)* Tady máš zob, tak zob, totiž zobej.

Přizdislav Vidíš? I on ti věřil a počkal na nejbližším stromě. Stejně jako já věděl, že máš srdce na pravém místě, totiž na levém.

Drahomíra Myslíš?

Přizdislav Rozhodně, milá Drahuško. Jsi dobrý člověk a já si tě vezmu rád.

Drahomíra Děkuju ti, Příd'ó! Takový happyend jsem nečekala.

Přizdislav Já ano. Tak přece končí každá pohádka. I ta naše.

(obejmou se a dají si pusy)

(finální hudební předěl s tečkou)